

vilde bilde nogen ind, at man naar dette Maa! ved et Forslag, som kun forbyder en enkelt Klasse, Fabrikarbejderne, at arbejde paa Valgdagen, men prisgive alle Landarbejdere og alle Haandværkere til deres Arbejdsgiverses Vilkaarlighed. Det er aabenbart ikke den Vej, man skal gaa, naar man vil værne om Valgdagen. Nej, der skal bedre Overvejelse til, det Spørgsmaal skal nærmere bearbejdes, man kan ikke løse det ved et saadant løst Forslag. Egesaa urimeligt er det, at man vil paabyde Butikkerne og Købmandsgaardes Lukning paa Valgdagen. Det forekommer mig at et saadant Forslag ikke kan interessere hverken Landboerne eller Købstædboerne eller noget Menneske overhovedet — tværtimod — og mindst forekommer det mig, at det kan sættes i Forbindelse med det Spørgsmaal, hvorledes vi skulle værne om Valgrettens fri Udøvelse. Naar der er sagt, at man gaar fra tidligere Afstemninger, kan det kun gælde for et enkelt Punkt. Seg indrømmer selvfølgelig, at der her i Tinget i Fjor blev vedtaget — men med et meget knebent Flertal — et Forslag om, at paa Valgdagen skulde Butikkerne lukkes og Fabrikarbejdet standse, men jeg er forvisset om, at denne Vedtagelse berøede paa en Misforstaaelse. Man troede i Henshold til Motiveringens af Forslaget, at det virkelig drejede sig om at værne om Afstemningsfriheden; men naar denne Misforstaaelse var bleven opklaret, er jeg vis paa, at det knebne Flertal var blevet et Mindretal. Derfor vil dette Ting ikke af denne Grund i Aar lade et godt Fremskridt, som mange vilde hilse med megen Glæde, gaa tabt, fordi Spørgsmaalet om Valgdagen ikke bliver afgjort ved samme Lejlighed. Jeg siger: Lad os, naar Tiden kommer, tage alvorlig fat paa den Opgave, som foreligger, men lad os ikke nu styde et Fremskridt bort af Hensyn til Fremtidsopgaver, som ikke endnu synes modne til en forsvarlig Løsning.

Brandes: Den ærede Minister begyndte med at sige os, at nu var der ikke mere Tid til Overvejelse, nu maatte man bestemme sig og een Gang for alle sige, hvad man vilde være med til, om man vilde gaa med til dette Forslag eller ej. Jeg maa sige, at det er ubekendt for os, at høre dette Sprog fra en Minister til Folketinget. Jeg tvivler ikke paa, at det i Fremtiden vil blive Tilfældet, at vi saa dette Sprog at høre, saaledes som Sagerne nu udvikle sig her til Dands, men tidligere have vi ikke været vant til, at Medlemmerne af Regeringen kom ned til os og sagde ved den første Be-

handling: Her er et Forslag, nu kunne I tage det eller lade det ligge, andet saa I ikke. Det er et ganske nyt Sprog, tror jeg, fra Ministerbænken, som jeg for Resten meget godt kan forstaa under de nuværende Forhold, hvis der er stabt et Regeringsflertal ogsaa i Folketinget, men hvis det ikke er Tilfældet, synes jeg, at det maa virke noget opstræmmende paa Medlemmerne af dette Ting; det vilde det i alt Fald tidligere have gjort — at høre et saadant Sprog fra Ministerbænken. Det vidner maaffe om, at vi ere komne ind i en ny Tilstand, og det er ogsaa for mig et Vidnesbyrd om, at denne Sag er i Havn, og saa er der ikke noget at gøre ved den. Det er jo imidlertid blevet nægtet her, at den hørte med til den berømte Overenskomst, til det hie Lørdag Nat sluttede Forlig, hvor saa mange Sager bleve afgjorte (Stemmer: Det var en Eftermiddag). Var det en Eftermiddag? ja jeg var ikke til Stede, saa jeg kan jo ikke vide det. (Afskyldelse.) Nej, en Lørdag var det efter alt, hvad der er meldt af Korrespondenter og Referenter til Blade, og jeg synes, at en saadan historisk Dag bør slaas fast. Det var en Lørdag og altsaa ingen Helligdag, og derfor er det vel, at Helligdagsløben ikke kom med. Men det er da mærkeligt at høre, at baade Repræsentanten for Højre (Holch) og det sammensmaltede Venstres Repræsentant, det ærede Medlem fra Maribo (N. S. Larsen), og endelig ogsaa den ærede Justitsminister ere saa sikre paa, at dette er, hvad man kan saa, og at andet kan man ikke saa. Hvorfor vil man ikke hellere komme ind paa den gamle Folketingsbane, som var den, at Folketinget sagde: Dette er, hvad Ministeriet kan saa, tag det ellers saa I ingenting! Saaledes var det tidligere Skik i Folketinget, og er denne Sag ikke med i Overenskomsten, saa synes jeg, man skal overfor den forny den gamle Skik. Hvorfor vilde de Herrer ikke være med dertil? Det kunde klæde Dem godt overfor Deres Vælgere, naar De kunde komme og sige til dem: der er en Sag, hvor vi fornyede Folketingets gamle Bane og ikke sølte os saa landstingsmæssige, som vi maatte have været paa andre Punkter! Den ærede Minister sagde, at efter hans Mening er dette ikke en Lov om Arbejdsfrihed, men et Tillæg til Loven om den offentlige Fred paa Folketirkens Helligdage, naar man saa nøjere til, og han modsagde, hvad jeg havde paastaet, at den Lov om Helligdagsfreden, vi have, i Virkeligheden er en Lov om Freden paa Folketirkens Helligdage. Naar det staar i Tilsen, saa er det vel ikke urimeligt at gaa ud fra, at den handlede